

Restaurator Jos van Extel in atelier Jan Heestershuis

**Momenteel is het oude atelier van Jan Heesters omgeto-
verd tot een restauratieatelier. Restaurator Jos van Extel
toont er op gezette tijden tot 26 april zijn kunsten.**

**Ik noem hem al jarenlang tovenaer Jos omdat hij het
voor elkaar krijgt om een schilderij in slechte tot zelfs
zeer slechte staat, waar men geen cent meer voor zou
geven, een nieuw leven te schenken waarin het als vol-
komen nieuw oogt! Met zijn ervaring en vakmanschap op
dit gebied, opgedaan bij met name Borzo en Boselie in
's-Hertogenbosch en sinds een kwart eeuw als zelfstan-
dig ondernemer, behoort Van Extel al jaren tot de topres-
tauratoren van Nederland. Musea, instellingen en parti-
culieren uit heel Nederland maken dankbaar gebruik van
zijn expertise. Museum Jan Heestershuis en Van Extel
gunnen u nu een kijkje in zijn keuken!**

Roeping

Het vak van restaurator is een roeping. Van Extel voelde al op jonge leeftijd de drang om een opleiding in deze richting te volgen. Het opknappen van schilderijen ligt hem en geeft hem veel voldoening. De eigenaar van de herstelde kunstwerken trouwens wellicht nog meer! Jos heeft in de loop der jaren in deze specialiteit een hoog niveau weten te bereiken.

Museum Jan Heestershuis en ook onze eigen stichting maken daarom al heel lang dankbaar gebruik van zijn diensten, want schilderijen hebben op den duur een opknapbeurt nodig,- laat staan schenkingen aan museum of stichting die soms in slechte staat verkeren maar met een uitgebreide restauratie weer als nieuw geëxposeerd kunnen worden.

Zo heeft hij al vele werken van de Schijndelaren Heesters, Van Oorschot en Van Domburg onder handen gehad, maar ook van Reinier Pijnenburg en Arnoud Paasuis, die beiden werkzaam waren in Vught, de geboorteplaats van Van Extel. Evengoed restaureert hij werk van schilders van hoger niveau, met name van de Haagse School zoals de gebroeders Maris, van zeeschilder Willem Mesdag en van Joseph en Isaac Israëls. Ook had hij eens een Van Gogh onder handen, waarin een stukje verf aan de zelfkant ontbrak. Daar heeft hij een tipje verf op mogen aanbrengen! Maar hij heeft het schilderij wel gerestaureerd.

*Isaac Israëls, Twee vrouwen, Catherinettes,
Parijs, ca. 1910*

Technieken

Wanneer een schilderij wordt ingebracht, kijkt Jos het doek of paneel in eerste instantie onder diverse belichtingen, onder andere met ultraviolet licht, na op eventuele mankementen. Is het doek in de loop der jaren ernstig verzwakt geraakt, dan kan het noodzakelijk zijn om het te 'bedoeken',- er wordt dan een nieuw stuk linnen achter het oude doek aangebracht nadat het is voorzien van een mengsel van hars en was. Pas daarna wordt het schilderij schoongemaakt en kunnen zo nodig aan de onderkant versterkingen aangebracht worden met stukjes linnen. Plaatsen waar de verf is verdwenen moeten daarna zorgvuldig worden geretoucheerd, dat wil zeggen bijgeschilderd. Dat is natuurlijk een belangrijke en precaire fase van de restauratie want met de juiste verftinten moeten nu de mankementen ingevuld worden en onzichtbaar gemaakt. Vaak is het ook nodig om het doek te voorzien van een nieuw spieraam. Tot slot wordt een vernis op het doek aangebracht, al naargelang de smaak van de eigenaar in mat-, half- of hoogglans. Het gerestaureerde schilderij kan nu weer decennialang in al zijn glorie mee! Bovendien doet een nieuwe lijst met inleg in passende kleuren vaak wonderen, want oude, verkleurde lijsten doen meestal afbreuk aan het kunstwerk tenzij men zijn gevoelens voor nostalgie en/of oorspronkelijkheid wil laten prevaleren. Een lijst is in mijn ogen een belangrijk element in het totaalbeeld, dat de kracht van het schilderij kan versterken.

Wonderen

Antoon van Domburg, Koperen ketel met uien, ca. 1930, Coll. Jan Geerts

Al ruim twintig jaar maak ik mee hoe 'tovenaars Jos' op het eerste gezicht compleet afgeschreven schilderijen een glanzende renaissance weet te bezorgen! Ik wil daar graag enkele saillante voorbeelden van bespreken. Allereerst een werk van Antoon van Domburg (1882 – 1954) dat ik in 2010 in zwaar gehavende staat bij Jos bracht: sterk verkleurd, loshangende verbladders etc. Na twee weken kon ik het doek ophalen: ik herkende het schilderij nauwelijks met zijn plots blauwe achtergrond, glanzend koper en sprankelende uien! Hier was sprake van een totale hergeboorte! Een mooie nieuwe lijst maakte de 'operatie' af.

Eenzelfde ervaring deed ik op met 'Rode en witte begonia's' van Henriëtte Pessers in 2012. Het schilderij, een mooi exemplaar uit haar uitgebreide en prachtige serie grootbloemige begonia's in vele kleuren, was eerder op zeer ondeskundige wijze behandeld. Dat gebeurt vaker, men denkt geld uit te sparen door zelf voor restaurator te spelen, maar dat draait vaak uit op beschadiging of zelfs vernietiging van het kunstwerk!

Het betekende daarom zelfs voor Van Extel een flinke klus om deze mooie Pessers uit haar beste tijd, de jaren twintig-dertig, weer in goede staat te krijgen, maar het lukte, zodat het schilderij de eerdere 'aanslagen' kon overleven en weer opnieuw schitteren!

Het kan nog erger! Ik kreeg eens een op zich prachtig door Jan Kruijsen geschilderd portret van de jonge arts Jan Goyarts cadeau. Het schilderij met zachtboard als ondergrond was echter totaal kromgetrokken tot een halve cilinder! Je zou denken dat hier geen redden meer aan was, maar toevanar Jos wist via hydratering en allerlei andere technieken het ongeschonden portret weer terug te brengen tot een plat vlak! Opgeknapt en voorzien van een nieuwe lijst was helemaal niet meer te zien dat het werk er als een dakgoot had uitgezien!

*Jan Kruijsen , Portret Jan Goyarts,
1916, Coll. Jan Geerts*

Expositie 'Voor/ Na Restauratie in Beeld'

In het Jan Heestershuis toont Van Extel momenteel werken die hij eerder restaureerde, zoals 'Schaapscheerders', een gigantisch groot schilderij van Jan Heesters dat onze stichting in 2015 kon verwerven en nu de Goei Kamer siert. Voorts werkt hij in het atelier aan 'Kamperfoelie', een tintelend boeket bloemen van Kees Bastiaans dat enkele jaren geleden door Antoon van Hedel aan het museum is geschonken. Ook andere werken, met name van Dorus van Oorschot, knapt hij in het oude atelier van Heesters op of heeft hij intussen opgeknapt. Ik kan u een bezoek met uitleg van Jos zelf van harte aanbevelen!

*Kees Bastiaans, Kamperfoelie, Coll. Museum Jan Heestershuis,
Schenking Antoon van Hedel*

Jan Geerts

Max Beckmann Leven en werk in Nederland

De Duitse expressionist Max Beckmann (1884 – 1950) behoort tot de grootste schilders van de twintigste eeuw. Door het naziregime werd zijn kunst als 'entartet' verworpen. In 1937 vluchtte hij vanuit Berlijn naar Amsterdam. Beckmann heeft, na zijn vlucht voor de nazi's, tien jaar lang als exilkunstenaar in Nederland gewoond en gewerkt. Bijna driehonderd schilderijen, ongeveer een derde deel van zijn totale schilderkunstige oeuvre, ontstonden in ons land, waaronder een vijftal belangrijke triptieken. Het doel van zijn werk is het op artistieke wijze tonen van de onzichtbare werkelijkheid die achter de zichtbare wereld schuilt. Zijn visie op mensheid en wereld vertolkt hij op originele, expressieve en kleurrijke wijze. Als groot bewonderaar van zijn werk heb ik de laatste jaren een studie gewijd aan zijn leven in ons land, mede omdat er tot nu toe heel weinig over is gepubliceerd, wonderlijk genoeg. Deze studie heeft geresulteerd in de biografie 'Max Beckmann Leven en werk in Nederland 1937 – 1948'. Het boek komt binnenkort uit.

Leven in Amsterdam

In juli 1937 strijken Beckmann en zijn vrouw Mathilde – voor hem en vrienden Quappi – neer in Amsterdam. Na enkele maanden betrekken ze een spitsgevelwoning op Rokin 85. Op een voormalig tabaksmagazijn boven hun woonetage krijgt Max een groot atelier ter beschikking. Aanvankelijk doet hij nog een poging om in Parijs voet aan de grond te krijgen, maar de Fransen willen het naziregime niet voor het hoofd stoten door zogenaamde 'entartete' kunst een podium te bieden. In 1938 schildert hij 'Hel van de vogels', een vlamvend protest tegen Hitler en zijn trawanten. In 2017 werd het kleurrijke schilderij vol symboliek in Londen geveild voor 40 miljoen euro.

In 1938 organiseert kunsthandel Van Lier, schuin tegenover hun woning gelegen, een solo-expositie met zijn nieuwe werken, maar er wordt niets verkocht en de recensies zijn negatief. Het zal de enige expositie in een Nederlandse kunsthandel blijven tijdens zijn tienjarige ballingschap. Al langer heeft Beckmann zijn zinnen gezet op een emigratie naar Amerika, maar dat plan valt in duigen omdat de VS geen visum meer wil verstrekken, nu er een nieuwe wereldoorlog dreigt.

Vlak voor de inval van Duitsland, begin mei 1940, vernietigt hij zijn dagboeken uit angst voor de bezetter. Op zijn drieluik Perseus (1940-41) schildert hij een zelfportretje, waarop hij uit afschuw zijn handen voor zijn gezicht heeft geslagen. Op de achtergrond brandende huizen, als verwijzing naar het bombardement op Rotterdam. In 1941 voltooit hij een groot dubbelportret van hem en Quappi, waarop hij zich vastberaden toont tegenover de zware omstandigheden in de oorlog. Zo wordt het centrum van Amsterdam regelmatig geteisterd door overvliegende Engelse bommenwerpers en Duits afweergeschut. Aan de Nes, vlak achter hun huis, vinden Max en Quappi een schuilkelder. In 1943 brengt hij voor alle zekerheid vele schilderijen over naar het filiaal van kunsthandel Cassirer aan de Keizersgracht. Dat filiaal wordt geleid door Helmuth Lütjens, die met steunaankopen van zijn werk van levensbelang is voor het overleven van de ballingen.

Max Beckmann, *Dubbelportret Max en Quappi*, 1941, Stedelijk Museum Amsterdam

Hulp van Quappi, Peter Beckmann en Helmuth Lütjens

Peter Beckmann, zijn zoon uit zijn eerste huwelijk en arts bij de Luftwaffe, treedt ook regelmatig als reddende engel voor zijn vader op door schilderijen op te halen aan het Rokin om ze daarna naar Duitsland te smokkelen. In 1944 ontvangt Max tot zijn grote schrik opnieuw een oproep voor militaire keuring voor het Duitse leger. Hij krijgt er lichte hartaanvallen van. Na de keuring moet hij weken wachten op de uitslag, hij noemt het een 'dierenkwelling'. Zijn hart is toch al zo zwak, hij is bang om het leven te laten.

Max Beckmann, De reis, 1944, Part.Coll.

Al zijn angsten, verlangens en wanhoop probeert hij met zijn kunst te bezweren, hij werkt ontzettend hard. Het is deels een vlucht voor de problemen maar betekent wel zijn redding. Vele schilderijen blijken een neerslag te vormen van zijn moeizame leven in Amsterdam. Zijn energieke en opgewekte vrouw, die bijna alle praktische zaken voor haar rekening neemt, probeert hem steeds uit zijn depressies te trekken en ook Helmuth Lütjens weet hem vaak op te monteren. Rond Dolle Dinsdag, 5 september 1944, wanneer abusievelijk wordt gemeld dat de bevrijders Amsterdam naderen, voelen Max en Quappi zich niet meer veilig en duiken ze een week onder bij de familie Lütjens aan de Keizersgracht. Na een zeer zware hongerwinter doen ze dat vlak voor de bevrijding, begin mei 1945, nogmaals. Als dank schildert Max twee portretten van de familie Lütjens.

Werk in Nederlandse musea

Vlak voor de bevrijding koopt het Stedelijk Museum Amsterdam het genoemde dubbelportret aan. "Ontmoeting met 'Holland' na een zevenjarig verblijf hier", is Max' ironische commentaar. Het is het enige doek dat gedurende zijn exiljaren door Nederlandse musea wordt aangekocht. Tot voor kort waren er slechts vier schilderijen van Beckmann in Nederlands openbaar kunstbezit. De laatste vijf jaar verwierven Singer Laren, Boijmans van Beuningen in Rotterdam en Kunstmuseum Den Haag elk een schilderij van hem. Momenteel loopt in laatstgenoemd museum de prachtige expositie 'Universum Max Beckmann', nog tot half mei te bezichtigen.

Max Beckmann, Cabaretières, 1943, Kunstmuseum Bonn

Laatste drie jaren

Pas in 1947 krijgt Beckmann toestemming naar Amerika te vertrekken. Hij wordt in Saint Louis hartelijk ontvangen, gaat er doceren en krijgt er een grote overzichtsexpositie. Zijn werk ondervindt in de VS veel waardering. In 1948 keren Max en Quappi voor een verblijf van vier maanden terug naar het Rokin, om zich daarna definitief in Amerika te vestigen. In 1950 woont en werkt Beckmann in New York aan de West Side van Central Park. Op de ochtend van 27 december 1950, vlak na voltooiing van zijn triptiek 'De Argonauten', sterft Max Beckmann tijdens een wandeling door het Central Park op weg naar het Metropolitan Museum waar zijn 'Zelfportret in blauwe jas' te zien is, op 66-jarige leeftijd aan een hartaanval.

Slot

Beckmanns werk daagt steeds weer uit tot nader onderzoek. Veel schilderijen staan bol van de symboliek, maar los daarvan legde hij zich bij iedere nieuwe creatie de verplichting op om tegelijk een in esthetisch opzicht groots werk af te leveren. Hij was een perfectionist die vaak maanden- of zelfs jarenlang aan een werk kon blijven schaven. Zijn stoere, quasi-nonchalante penseelvoering doet juist krachtig en spontaan aan. Slechts schijnbaar in strijd hiermee is zijn vermogen, indien relevant, de fijnste nuances aan te brengen, met name in de gezichtsuitdrukkingen van zijn figuren.

Jan Geerts

Max Beckmann, Begin the Beguine, 1946, Ann Arbor University of Michigan Museum of Art

Spiegels in de kunst

Deze barokke spiegel met florale ornamenten was van Jan Heesters. De lijst is gemaakt in de vorm van een wapenschild met in het langste deel van de lijst een kroon met gekruiste balken. De buitenlijst bestaat uit twee delen die in de lengte met draad aan elkaar gehouden worden. De lijstvorm is ovaal met parelrand. De bloemen en bladeren zijn voor een deel verguld. De doorsnee van de spiegel is 28,5 cm. Met houten ornament meet de spiegel 94 cm hoog en 28 cm breed. Jan Heesters had meerdere spiegels.

Spiegels

Spiegels hebben mensen altijd gefascineerd. Om angsten en onbegrip te bestrijden worden er verhalen en bijgeloof over verzonnen. Tot in de vorige eeuw is het bijvoorbeeld gebruikelijk om in het vertrek waar een overledene ligt de spiegel af te dekken: de overleden ziel zou andere zielen wel eens mee kunnen trekken, bij onweer dekt men de spiegel af om de bliksem niet aan te trekken etc.

Water

De allereerste spiegel was geen slimme uitvinding maar gewoon een stilstaand wateroppervlak, waar de mens zichzelf in weerspiegeld zag. Er zijn vele schilderijen bekend die geïnspireerd zijn op een verhaal in Metamorfofen 3.341-510, Ovidius (43 v. Chr.- 17 na Chr.). Het vertelt hoe de mythologische figuur Narcissus bij het zien van zijn spiegelbeeld in het water verliefd wordt op zijn eigen schoonheid: op zichzelf dus. Iedere keer als hij zijn geliefde wil kussen, verdwijnt het beeld door de verstoring van het wateroppervlak. Als hij ook nog de mooie nimf Echo afwijst, wordt hij gestraft door de goden. Hij kwijnt weg en sterft. Als Echo het lichaam zoekt, vindt ze alleen de gele bloem die nu langs kleine stroompjes groeit en zijn stengel buigt alsof hij zichzelf wil spiegelen: een narcis, verliefd op het eigen spiegelbeeld en op veel manieren verbeeld.

Caravaggio, *Narcissus*, 1597-1599

Leonardo da Vinci, *Narcissus*, plm 1500

Toulmouche, *Vanity*, 1890

Spiegeltrucs

De eerste spiegels door de mens als gebruiksvoorwerp gemaakt, dateren al uit de oudheid. In de veertiende eeuw wordt de techniek om spiegels te maken verbeterd en wordt ook de bolle spiegel uitgevonden, deze verkleint het beeld maar vergroot het gezichtsveld. Kunstenaars zien nieuwe mogelijkheden.

De bekendste spiegeltruc in de kunst is wel van Jan van Eyck. Op het schilderij Portret van Giovanni Arnolfini en zijn vrouw is achter het echtpaar een bolle spiegel te zien, die niet alleen het echtpaar weerspiegelt, maar ook nog andere figuren, misschien de schilder.

Jan van Eyck, Portret van Giovanni Arnolfini en zijn vrouw, 1434

Symboliek

Een spiegel verwijst vaak naar ijdelheid want ook schoonheid ver gaat...

Ook op dit detail van een vanitas-stilleven van Pieter Claesz gebruikt de schilder de mogelijkheden van een bolle spiegel. De schilder zelf is te zien in de bolle spiegel waardoor het dus eigenlijk ook een zelfportret is.

Soms wordt een spiegel afgebeeld om zowel de voor- als de achterkant van een persoon te laten zien.

Vooral bij afbeeldingen van naakte vrouwenlichamen zien kunstenaars al snel de mogelijkheden.

Pieter Claesz, ca. 1628
(detail)

Ronald Terpstra, Voor de spiegel, 1945

Theo van Rysselberghe, Frau beim Blick in den Spiegel, 1907

Hier houdt Van Rysselberghe de kijker prikkelende mogelijkheden voor en het idee aanwezig te zijn in dezelfde ruimte als waarin de afgebeelde vrouw is. Een effect dat versterkt wordt door de vage reflectie van de tuin in de spiegel.

Maar het allerbekendste schilderij met een spiegel is misschien wel van Édouard Manet: *Un bar aux Folies Bergère*.

De spiegel achter de toog beslaat het volledige doek, waardoor het hele verlichte café te zien is. Het lijkt of je als toeschouwer zelf voor de bar staat om iets te bestellen.

Manet, Un bar aux Folies Bergère

Effect

Een spiegel geeft door de dieptewerking niet alleen een extra dimensie, maar zorgt ook voor speciale effecten. Rembrandt (1606-1669) schildert al een vrouw die zich onbespied waant, kijkend in een spiegel naar haar oorbellen. Het lijkt alsof het moment gevangen is: als op een foto.

Rembrandt, De courtisane, 1606-1669

Isaac Israëls, Meisje voor een spiegel, 1865-1934

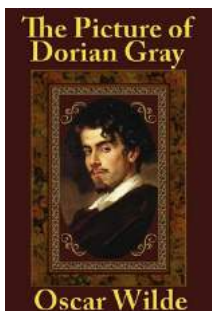

George Hendrik Breitner, Het oorringetje, 1857-1923

De spiegel van de ziel

Lang denkt men dat het spiegelbeeld een weergave is van de ziel van de mens. Een gebroken spiegel zou de ziel aantasten. Omdat men denkt dat het lichaam na zeven jaar geheel veranderd zal zijn, gaat de tijd van ongeluk zeven jaar duren. In de literatuur is *The picture of Dorian Gray* van Oscar Wilde (1854-1900) wel het meest bekende voorbeeld van de spiegel van de ziel.

Het verhaal

Dorian is model voor Basil, een schilder. Basil wordt verliefd op de mooie jongen. Het schilderij is prachtig gelijkend maar Basil houdt het werk zelf: hij is bang dat toeschouwers zijn geheim zullen raden. Hij laat het wel zien aan zijn goede vriend Lord Henry. Hij vertelt hem over zijn verliefdheid maar vraagt hem dit voor zich te houden, wat hij niet doet.

Lord Henry maakt de naïeve Dorian duidelijk dat hij wel bijzonder mooi is. Dorian wenst dan dat hij zelf niet ouder zal worden, maar dat het schilderij, in zijn plaats, steeds ouder zal worden.

Korte tijd later verlooft Dorian zich met een actrice. Het verliefde meisje kan op toneel niet meer spelen omdat ze van een ander houdt en acteert slecht die avond. Dorian is diep teleurgesteld in haar spel en zet meteen een punt achter de relatie.

Als Dorian het de volgende dag goed wil maken, heeft het meisje zelfmoord gepleegd. Lord Henry praat hem zijn schuldgevoel uit het hoofd maar als Dorian het schilderij weer ziet valt het hem op dat zijn gezicht veranderd is. Er is een naar trekje rond zijn mond gekomen. Henry geeft Dorian een boek over de seksuele uitpattingen van een jonge Fransman. Dorian volgt het voorbeeld van het personage en zakt diep weg in zonde.

Dorian blijft jarenlang dezelfde heel mooie jongen en wordt steeds slechter.

Als Basil vertrekt naar Parijs vertelt hij Dorian de slechte dingen die hij gehoord heeft. Basil laat Dorian het schilderij zien. Op het schilderij is Dorian lelijk geworden en lijkt niet meer op de mooie jongen die hij eens was.

Dorian kan bijna niet geloven wat hij ziet, hij wordt heel kwaad en vermoordt Basil. Dorian chanteert een oude vriend die scheikundige is en dwingt hem ervoor te zorgen dat het lichaam van Basil in het niets oplost. Daarna pleegt de man zelfmoord.

Dorian wil nu veranderen in een goed mens en vernietigt het schilderij. Meteen slaat alle ouderdom en lelijkheid van de figuur op het schilderij over op de werkelijke Dorian.

Zijn bediende vindt hem dood, hij herkent hem aan de ringen aan zijn hand want hij is lelijk, oud en gerimpeld geworden.

Het boek

Het boek is meteen spraakmakend omdat het openlijk verhaalt over homoseksualiteit. Er moet heel wat aangepast worden voor het mag verschijnen. Welke aanpassingen er precies zijn gedaan, is niet bekend. In Nederland wordt het boek vertaald door Elisabeth Baud, de vrouw van Louis Couperus.

Oscar Wilde

In 1895 wordt de schrijver van het verhaal, Oscar Wilde, beschuldigd van sodomie vanwege zijn verhouding met Lord Alfred Douglas. Hoewel hij de kans krijgt voor de arrestatie te vluchten naar Frankrijk, doet hij dit niet en wordt hij veroordeeld tot een jarenlange gevangenisstraf met dwangarbeid. Zijn vrouw die aanvankelijk wil scheiden, verandert tenslotte alleen haar naam en die van hun twee kinderen. De laatste jaren van zijn leven brengt hij ziek en oud door in ballingschap in Frankrijk. Op zijn sterfbed wendt hij zich af van de Anglicaanse kerk en bekeert zich nog tot het katholicisme, waardoor hij altijd al gefascineerd is. Vele jaren eerder beschreef hij de katholieke kerk al als "*for saints and sinners alone – for respectable people, the Anglican Church will do*". In 1900 sterft hij.

Oscar Wilde

Moderne kunst

Platte, holle en bolle spiegels spreken ook nu nog tot de verbeelding. Hoewel spiegels bij uitstek geschikt zijn de werkelijkheid te tonen kunnen ze die werkelijkheid ook verdraaien. Daarom is ook in de hedendaagse kunst de spiegel een geliefd onderwerp. In Chicago is The Cloud Gate geplaatst: de spiegelende 'boon' van Anish Kapoor.

Anish Kapoor, Cloud gate, 2006

Ook in Tilburg is een werk van Anish Kapoor: als Museum De Pont in 2017 25 jaar bestaat, ontwerpt hij hiervoor de Hemelspiegel Sky Mirror for Hendrik.

Anish Kapoor, Sky Mirror for Hendrik, 2017

Ook een spiegel, wel heel anders dan de spiegel van Jan Heesters....

Anne- Marie Cornelissen

Ook dit jaar kunnen we rekenen op een gulle sponsorbijdrage van Van Kruijsdijk notarissen. Daarvoor onze hartelijke dank.

Museum Jan Heestershuis

Pompstraat 17, 5481 BL Schijndel

Tel: 073-54 92276

Museum Jan Heestershuis is geopend van dinsdag tot en met zondag van 13.00 - 17.00 uur.

Gesloten op 1 januari, christelijke feestdagen, carnaval t/m aswoensdag, Koningsdag en 31 december.

Check voor uw bezoek website www.museumjanheestershuis.nl voor de meest recente informatie over openingstijden.

Tot en met 26 april 2024 in het Museum Jan Heestershuis

Expositie Els Coppens Elan Vital

Els Coppens-van de Rijt (1943, Sint-Oedenrode) heeft aan het einde van haar kunstenaarsleven de balans opgemaakt. Van grote invloed op haar werk waren – behalve haar man beeldhouwer Joep Coppens – haar vrouw-zijn en moederschap en haar gezondheid.

Maar ook haar leermeesters, waaronder Kees Bol, speelden een grote rol. De sleutelstukken uit haar oeuvre zijn te zien in de overzichtstentoonstelling Elan Vital.

Tot en met 26 april 2024 in het Museum Jan Heestershuis

Voor / Na Restauratie in Beeld

Op dinsdag- en donderdagmiddag tijdens de expositie Voor / NA is Jos van Extel aanwezig in het museum. Hij vertelt de bezoekers graag meer over zijn werk en de schilderijen die hij onder handen neemt. Zie ook het artikel in deze Vriendenbrief door Jan Geerts.

Tot en met 26 april 2024

Jozef Mahieu in de Beeldentuin

In de museumtuin zijn twee series van beeldhouwer Jozef Mahieu (1951, Waalwijk) te zien; De Industriëlen, grondvormen die de associatie met machineonderdelen wekken en Groenkoper, waarbij de steen in een bepaalde houding staat met ondersteuning van koperen pijpen.

Zoals u kunt lezen in deze Vriendenbrief heeft Jan Geerts een biografie geschreven over de internationaal vermaarde schilder Max Beckmann. In dit boek beschrijft hij het leven van Beckmann in zijn tien Nederlandse jaren. De chronologische, biografische opzet combineert Jan Geerts met een bespreking van en toelichting op zijn beste schilderijen uit de tijd van zijn ballingschap in Nederland.

Het boek komt binnenkort uit en is na de officiële presentatie verkrijgbaar in de boekhandel.

